

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

ПРИТУРКИ: „Духовна култура“, списание за религия, изкуство и наука, и „Книжици за деца“.

125. Богословския факултетъ
пл. св. Недѣля Тукъ

АБОНАМЕНТИ: За учители и ученици: за година на два пжти (абонаментътъ е само година) останали абонаменти (църковни учреждения, частни лица и пр.): за година 120 лева (платими на единъ пжти); за 6 месеца 70 лева (платими на единъ пжти); за 3 месеца 40 лева (сжщо); II. За чужбина (абонаментътъ е само годишенъ и въ предплата): 350 лева (за Турция 3 турски лири, а за Америка 2 долари). Всичко, което се отнася до „Църковенъ Вестникъ“ и притурките, да се

адресира до Редакцията (Синодална Палата); непомѣстени ръкописи за седмичното издание не се повръщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Администрацията. Обявления, само предплатени, се печататъ на последните страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всѣка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агентитѣ; последните получаватъ 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Усилва се надеждата у поробенитѣ. — Хр. П-въ.
2. Между народа. — Д.
3. Опомнянето настѣпва. — Кл. Далкалъчевъ.
4. За църковната общественостъ. — Ос.
5. Официаленъ отдѣлъ.
6. Бележки и отзиви.
7. Изъ печата.
8. Седмиченъ прегледъ на събитията.
9. Въпроси и отговори.
10. Книги.
11. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
12. Вести изъ науката и живота.
13. Обявления.

Усилва се надеждата у поробенитѣ.

Празникътъ на Св. Духъ отдавна е избранъ отъ македонскитѣ бѣжанци за День на Македония, понеже третото лице на Св. Троица е Духъ на истината и правдата. Св. Духъ обновява и пречиства човѣшкитѣ сърдца. Той крепи и ободрява духа на онеправданитѣ, влива жизнени сили у потиснатитѣ и поддържа вѣрата имъ въ възтържествуване на доброто и правдата. Тоя день навсѣкжде въ България прокудената 600-хилядна македонска емиграция съ не-обикновено въодушевление манифестира своята голѣма тѣга, задето не може още да се върне въ родината си, понеже тамъ е черна робия, и своята силна, непоколебима вѣра въ близкитѣ свѣтли дни на своето отечество.

Манифестацията въ София тая година бѣ особено внушителна. Следъ панихидата и молебена на площадъ „Св. Ал. Невски“ десетки хиляди прокуденици, стройно наредени подъ своитѣ въ черно обвити братствени знамена, тръгнаха да манифестиратъ по широкитѣ улици на столицата. Повече отъ сто македонски девойки, въ красиви национални носии, водѣха дългото шествие. Цѣла София бѣ излѣзла

по тротоаритѣ на улицитѣ и булевардитѣ да гледа тая мила манифестация, която ободряваше духа у всички, и да аплодира стройнитѣ македонски редици. Гледката, наистина, бѣ трогателна. Мжже и жени, възрастни и малки, студенти и ученици, учители и свещеници, професори и чиновници, занаятчи и прости работници — всички, съ мълчаливъ въ душата си протестъ срещу извършената къмъ отечеството имъ неправда, вървѣха бодро и гордо, явно манифестирайки своята непоклатна вѣра въ недалечния свѣтълъ день на Македония. За всички равнодушни европейци, неосвѣтлени досега по македонския въпросъ, достатъчно бѣ тоя день да бждатъ въ София и да видятъ тая грандиозна манифестация, за да разбератъ напълно голѣмата трагедия на Македония и на прокуденитѣ ѣ синове. По лицата на манифестантитѣ тѣ щѣха да прочетатъ безкрайната тѣхна мжжа и копнежъ по хубавата родина, беззаветната тѣхна обичъ къмъ тая измжчена татковина, несѣкрушимата имъ воля да се борятъ за нея на легална почва, и неугасващата въ душитѣ имъ вѣра, че изтерзаната родна страна въ скоро време ще бжде огрѣта отъ благодатнитѣ лжчи на свободата. А хилядитѣ стройни редици, свидетелствуващи за организационна дисциплина и голѣма сплотеностъ въ македонската емиграция, опровергаваха легендата за нѣкакво разцепление и разединение срѣдъ македонцитѣ. Но въ сжщото време тая манифестация въ София, както и манифестациитѣ, които тоя день се правятъ навсѣкжде въ България, Америка и въ всички други свободни страни, дето има македонски изгнаници, сж и укоръ къмъ хуманна Европа, протестъ предъ свѣтовната съвестъ за мжжитѣ на прокуденитѣ и за теглилата на поробенитѣ.

Тѣзи именно теглила на македонцитѣ, както и теглилата на много още други нещастни народи въ Европа, имаха предвидъ четиритѣ европейски велики сили, когато напоследъкъ решиха да изработятъ новия пактъ за омиротворение на свѣта — омиротворение чрезъ възстановяване на потѣпканата международна правда. Както е известно, десетки милиони нещастници чрезъ мирнитѣ договори сж жестоко онеправдани — поробени, раздѣлени отъ своитѣ близки, лишени отъ църкви, училища, езикъ и свобода. Неправдата, легнала въ основата на тия договори, е причина на всички

страдания и на днешното размирно положение въ свѣта. А великитѣ сили съ своя пактъ иматъ предвидъ главно ревизията на тия пълни съ неправда договори, като въ това сж подкрепени и отъ великата северо-американска република, която не-премѣнно иска да изпълни чистото и нефалшифицирано завещание на покойния свой президентъ Уилсонъ.

Всичко говори, че Европа днесъ върви къмъ сжществена ревизия на договоритѣ. Самиятъ фактъ, че поробителитѣ на чужди народности изпитватъ страхъ и ужасъ отъ новия пактъ, напълно потвърждава това. Гюзитѣ съвести сж страшно разтревожени. Държавитѣ, съставлящи тъй нареченото Малко съглашение, сж изгубили и ума и дума. Въ голѣмото си смущение тѣ просто не виждатъ какво вършатъ. Три малки държави, споредъ тѣхъ, могатъ да образуватъ помежду си съюзъ за защита на своитѣ интереси. А четири велики сили, за зацата не само на своитѣ интереси, но и интереситѣ на всички онеправдани, чиито нещастия застрашаватъ свѣта съ нови катастрофи, не бивало това да сторятъ: щедро облагодетелствуванитѣ отъ тѣхъ малки държави не се съгласяватъ, не имъ позволяватъ това. И пускатъ се тия малки държави, като нѣкои разглезени деца, да прѣчатъ на великитѣ сили да подпишатъ пакта. За тая цель тѣ свикватъ у себе си митинги, дигатъ страшна олелия, алармиратъ цѣлия свѣтъ и искатъ да убедятъ всички, че „ревизионистичната пропаганда подготвявала ужаситѣ на единъ новъ катаклизъмъ, който щѣлъ да тури окончателенъ край на днешната свѣтовна цивилизация, и че предъ фронта на ревизионизма трѣбвало да се мобилизиратъ не само застрашенитѣ народи, но и всички съвести на свѣта, които желаели да поддържатъ факлата на правото и свободата“.

И странно, и смѣшно, и печално. Поробителитѣ плачатъ за свободата на народитѣ! Насилницитѣ и грабителитѣ говорятъ за право! „Мълчи и търпи, защото застрашавашъ свѣтовния миръ!“ — тъй безсрамно потисницитѣ говорятъ на поробения.

Туй, разбира се, нѣма да спре хода на събитията. Четиристранниятъ пактъ, въпрѣки оглушливия крѣсъкъ на лакомитѣ и ненаситни държави, ще бжде подписанъ. Вѣрата и надеждата у поробенитѣ всѣки день се усилватъ. Великитѣ сили ясно чуватъ воплитѣ на угнетенитѣ и не могатъ повече да бждатъ глухи къмъ протеститѣ, идващи до тѣхъ отъ всички поробени страни.

Хр. П-въ.

Между народа.

Разведри се небето. Грѣйна слънце. Моятъ събедникъ продължи пламенно.

— Хвалятъ се, каза той, само болшевицитѣ, че ще дадатъ просвѣта и знания на повече деца. Хвалбитѣ оставатъ хвалби, само на книга. Много малко постизи иматъ тѣ. Пъкъ и стореното не заслужава да бжде подчертавано като заслуга. При друга власть то щѣше да бжде десеторно по-голѣмо. Въ Италия, напр., за последнитѣ нѣколко години сж построени 16 хиляди нови сгради за училища. И никой не се хвали. Смѣтатъ, че сж изпълнили само своя дългъ. И — при това

— Италия не е Русия. Тя се гордѣе съ училища въ всѣко селище, а болшевишка Русия все още не може и не желае да построи училищни сгради въ всѣко селище. Сжществувашитѣ училищни сгради, особено въ селата, сж негодни или полугодни. А самитѣ училища нѣмагъ нито годенъ инвентаръ, нито учебни помагала, нито учебници. Буржоазнитѣ училища вече се сочатъ отъ болшевицитѣ за образецъ. Особено германскитѣ училища поразяватъ болшевишкитѣ просвѣтни дейци. Въ Германия училищата сж снабдени богато съ учебници и пособия. Повече отъ 20 хиляди училища тамъ иматъ вече свои радиоапарати. 83% отъ тѣхъ сж селски училища. Съ тѣзи апарати работятъ 65 хиляди учители.

А ето и другъ примѣръ. Въ Любекъ е построена нова училищна сграда отъ стъкло. Въ физическия кабинетъ всѣки ученикъ има инсталация за газъ, електричество и вода. На покрива е устроена училищна обсерватория. Училищната градина и оранжерия сж уредени така, че презъ цѣлата година тамъ се водятъ занятия по ботаника и градинарство. И никой не се хвали. Смѣта се, че малко е сторено за просвѣтното дѣло.

За да се преценятъ правилно болшевишкитѣ хвалби не сж безъ значение и следнитѣ статистически данни. Въ Германия има 5,900,000 деца отъ 1 до 5 години. 15% отъ тѣхъ се възпитаватъ въ детски градини (забавачници), т. е. 90% отъ децата на възраст отъ 3 до 5 години се възпитаватъ въ детски градини. А въ Русия, по болшевишки сведения, въ детски градини се възпитаватъ едва 0,01%, т. е. на 10 хиляди деца отъ 3 до 5 години само 1 дете се възпитава въ детска градина.

Болшевицитѣ нѣмагъ подготвени дейци за просвѣтна дейность. Едва сега, следъ провалата на тѣхното трудово училище, тѣ се сѣщатъ, че трѣбва да се погрижатъ да иматъ подготвени учители. До 1931 година болшевицитѣ смѣтаха за годенъ да бжде учителъ всѣки, който знае учението на Маркса, на Ленина и историята на комунистическата партия.

Болшевицитѣ имаха смѣлостта да не прикриватъ тази истина. Нѣщо повече — тѣ се гордѣха съ нея. За да покажатъ на цѣлъ свѣтъ *успѣхитѣ си*, тѣ бѣха устроили педагогическа изложба презъ 1931 г. въ Лондонъ, следъ това въ Кембриджъ, Манчестеръ, Единбургъ, Ливерпулъ и Бирмингамъ. Изложили бѣха много диаграми за училищния животъ, статистики, снимки, детски работи и др. Имаше иотдѣлъ за училищната антирелигиозна пропаганда, за читалищата, за клубоветѣ, за *учителъ*. Въ отдѣла *учителъ* тѣ бѣха посочили нормитѣ, които даватъ право за учителствуване. Англичанитѣ *оценили добре* значимостта на тази изложба. Това личи ярко отъ числото на посетителитѣ. Въ Лондонъ Руската болшевишка педагогическа изложба е била посетена отъ 3,147 души, въ Кембриджъ и Манчестеръ, Ливерпулъ и Бирмингамъ — отъ по 1350 души, въ Единбургъ — отъ 2500 души. Трѣбва да добавя, че не само гражданството, но и всички вестници, включително и работническитѣ, сж бойкотирали тази изложба.

Болшевишкитѣ учители сж подъ непрекъснатъ контролъ. И много често тѣ изпадатъ въ немилостъ. Съветскитѣ вестникъ „За комунистическа просвѣта“ съобщава, че едно училище въ продължение на 8 месеца имало 6-ма директори. И въ това училище, както въ много други, нѣмало никаква дисциплина. Ученицитѣ хвърляли кални галоши върху учителитѣ, въ часъ лаеди като кучета и т. н.

Негодността на учителитѣ и постоянната смѣна на учители даватъ плодове: ученицитѣ не учатъ, не

знаятъ и не искатъ да знаятъ. Въ в. „Известия“ отъ 2 мартъ другарьтъ Еренбургъ пише: „Въ нашитѣ срѣдни училища ученицитѣ иматъ недостатъчни познания. За немалцина историята започва отъ 1917 г., а географията завършва съ границитѣ на съветския съюзъ. Студентитѣ ни честичко се обръщатъ къмъ аритметиката, която се изучава въ основното училище. Тѣ четатъ творбитѣ на Хегелъ, а пишатъ неграмотно. Естетическиятъ имъ понятия сж най-елементарни. Въ говора имъ се срѣщатъ премного американски съкращения и вулгарни остроумици. Влюбятъ ли се, тѣ се колебаятъ между мъчителната сложностъ на чувствата и грубия цинизъмъ.“

Ржководителитѣ на просвѣтата въ болшевишка Русия сж загубили и ума и дума. Тѣ виждатъ разрухата въ училищата, плодъ на тѣхна фанатична и безумна политика, но сж безсилни да се корегиратъ. Всѣки опитъ тѣхенъ срѣща съпротива: трѣбва да бжде прцененъ отъ болшевишко гледище. Всички учебници трѣбва да бждатъ съгласни съ изискванията на историческия материализъмъ. Даже учебницитѣ по химия, физика, медицина, жболѣкарство не се смѣятъ! Болшевицитѣ смѣтатъ, че има болшевишки и буржоазни жбжи, че може да се лѣкуватъ жбжи по болшевишки и по буржоазенъ начинъ, че най-цененъ и единствено наученъ е методътъ за лѣкуване жбжи отъ гледище на историческия материализъмъ.

Действително, болшевицитѣ издаватъ много заповѣди, наредби, декрети за снабдяване на училищата съ учебници, но... рабогата не спори. Като че ли езропейската буржоазия по телепатически пжтица прѣчи на всѣко болшевишко начинание въ Русия. Презъ 1931 г., напр., ЦКВКП бѣ издалъ боева заповѣдъ до 15 юний да бждатъ приготвени нѣколко милиона учебници. Заповѣдта си е заповѣдъ, но тя не е изпълнена и до днесъ, т. е. следъ две години.

Тази година Наркомпротъ (Министерството на народната просвѣта) решилъ да издаде учебникъ по граматика отъ Шапиро. На 27. II. изпратили този учебникъ на проф. Карински за рецензия съ задължение той да представи рецензията си до 4. III. На 4 мартъ потърсили проф. Карински, за да взематъ ржкописа на учебника и рецензията. Оказало се, че професорътъ отдавна отжтствува отъ Москва... Ржкописътъ билъ предаденъ за рецензия другиму.

На 17. II. „Учпсдгиз“ изпратилъ въ печатницата последната коректура на буквара отъ Фортунатовъ и Шлегеръ съ надписъ — *да се печати*. Били напечатани около 60 хиляди буквари и въ печатницата се получила заповѣдъ: „Да се спре печатането!“ Оказало се, че корицата и 48 рисунки трѣбва да бждатъ поправени. На 25. II. корицата и 48 рисунки били върнати поправени въ печатницата. Но на 28. II. следъ като били напечатани около 500 хиляди корици съ една боя и около 200 хиляди корици съ две бои, въ 12 ч. презъ нощта била получена телеграма: „*Да се спре печатането на буквара поради... идеологическата му неиздържаностъ*“. 60 хиляди буквари били унищожени.

— Отъ де черпите тѣзи сведения, запитахъ азъ моя събеседникъ?

— Въ бюлетина на религиозно-педагогическия кабинетъ при Руския православенъ институтъ въ Парижъ сж помѣстени тѣзи сведения. Тѣ сж извадки отъ болшевишки вестници и списания. Нова свѣтлина даватъ тѣзи сведения за учебното дѣло въ Русия. Тѣ разсейватъ заблудата, старателно насаждана всжде отъ болшевишки агенти чрезъ вестници и списания.

Д.

Опомнянето настжпва.

Опомнянето идва всѣкога, следъ като човѣкъ се е наситилъ на дѣла, които сами по себе сж мимолетни, които сж само едно увлечение. То идва обикновено, когато човѣкъ почувствува, че пжтътъ, по който е тръгналъ, ще го изведе неминуемо на мѣста, които сж далече отъ истинско щастие. То идва най-после тогава, когато започватъ изобщо времена на възходъ, времена на величие. Точно така то идва и въ срѣдитѣ на българския народъ. Идва, може би, по-бавно, колебливо, но сигурно въ своята победа.

Не бѣше много отдавна, когато мнозина у насъ се бѣха нахвърлили съ грозни хули и проклетия срещу Църквата. Тѣ я окачествяваха съ най-вулгарни епитети, критикуваха я, ругаеха я... Но първитѣ вълни на опомнянето ги засегнаха, и мнозина отъ тѣхъ сега вече се разкайватъ за думитѣ си и за дѣлата си.

Следъ това, увлечени по вълнитѣ на космополитизма, намѣриха се мнозина, които се нахвърлиха бѣсно противъ народностното чувство, служило като ржководна идея до тогава за нашия народъ. Тѣ издигнаха високо знамето на интернационализма и въ негово име отрекоха всички ония „предрасждѣци“, споредъ тѣхъ, които въ сжщностъ бѣха вѣковнитѣ традиции на единъ народъ. Но малко по малко опомнянето засегна и тѣхъ. Тѣ разбиратъ вече, че служенето на народа си е предпоставка на общочовѣшкото служение.

Трети пжкъ, вѣвлечени въ бѣсния поривъ на партизанщината, разжсваха силитѣ на нашия народъ, правѣха го негоденъ за единна сплотена работа, убиваха вѣрата му въ неговитѣ водачи, убиваха вѣрата му въобще въ неговото собствено бждеще, което му се чертае мъгливо, кърваво, страшно... Но опомнянето и тукъ вече почна да гради своята света сграда, и чуватъ се вече мощни гласове за сцепление, за задружностъ, за сплотеностъ.

И това опомняне толкова повече трѣбва да ни радва, понеже то крие своитѣ предпоставки всрѣдъ младежта на нашия народъ. Защото и тритѣ по-горе изброени обществени язви, коя повече, коя по-малко, бѣха пустнали своитѣ пипала и къмъ крехката душа на българската младежъ, и голѣма вече частъ отъ нея бѣше станала тѣхна жертва.

Но младежта, съ своето непосредно интуитивно схващане на живота, първа почувствува зловредиято на общественитѣ пороци и реши овреме да се отърси отъ тѣхъ. Въ това решение се криеха вече първитѣ зачатъци на опомнянето.

Но сжщевременно младитѣ схванаха, че много трудно ще бжде сами, съ свои сили, да се отърсятъ отъ досегашнитѣ отрицателни прояви и да намѣрятъ следъ това истинския свой пжтъ, по който да вървятъ и бждатъ полезни и на себе си и на обществото, дори и на човѣчеството. И обърнаха тѣ очи къмъ своитѣ бащи и по-голѣми братя. И предъ тѣхъ се изпрѣчи картината, печалната картина на нашия общественъ животъ.

На една страна стоеха трудящитѣ се братя, които съ черенъ трудъ се мжчатъ за катадневния залькъ, обезвѣрени въ своя естественъ нагонъ за хлѣбъ. На друга страна бѣха сравнително материално по-задоволенитѣ, но, разочаровани отъ всичко и изправени предъ оплотитѣ народни идеали и разрушенитѣ кумири на добродетельта въ живота. И най-после предъ тѣхъ стоеше позападнячената ни псевдоинтелигенция, хвърчаща подиръ шлагерното, модерното, забравила и скжсала съ традициитѣ на своя народъ, отдалечила се отъ него, забравила го, а поради това изоставена и едва ли не преследвана отъ него.

Къмъ коя ли отъ тѣзи три групи да се обърне младежта?

Първата би показала на младежта безвърие, най-грубъ материализъмъ, ненавистъ, жажда за кръвъ и всичкитъ онѣзи животински инстинкти, характерни за една озвѣрена маса.

Втората би ѝ показала пжтя на тжпото примирение съ свършения фактъ, престжпното изчакване на събитията, всичко това, което е тѣй далечъ, тѣй неразбираемо за манталитета на една младежъ.

Третитъ — тѣ биха я накарали да пѣе оди на загиващия въ бѣсния темпъ на своя животъ западъ, погребалния маршъ на който щѣше да бжде трѣсъка отъ машинизацията — машинизация на производството, машинизация на човѣка, машинизация на душата...

И предъ българската младежъ се поставиха две дилеми — или да се откаже отъ желанието да създаде подобра почва за благоденствието — морално и материално — на своя народъ, или да поеме сама, съ свои собствени сили, пжтя на борбата противъ всичко, което спира творческитъ прояви на народния духъ.

Мигъ само колебание, и решението се взе.

Младежта реши да отдаде младежкия си идеализъмъ и неизхабенитъ си сили въ работа за пълната победа на опомнянето.

И започна всрѣдъ българската младежъ она националенъ възходъ, който бързо групира всичко здраво и годно за работа въ името на родолюбието, въ името на народностнитъ ни традиции, въ името на всичко, което обуславя развитието на народния ни животъ. Тихо и скромно, безъ много празенъ шумъ, заработиха пионеритъ на това младежко движение, но за това пъкъ днесъ резултатитъ сж на лице.

Защото вече нѣма да смѣтнатъ за лудъ онзи младежъ, който заяви открито, на всеуслишание, че е готовъ да се пожертвува за благо на народа си. Защото днесъ нѣма да се изсмѣятъ подигравателно, ако нѣкой ученикъ отъ по-горнитъ класове, или нѣкой студентъ стане и заяви, че вѣрва въ истинитъ на религията. Защото днесъ вече има учебни заведения, кждето пагубнитъ идеи на интернационализма намиратъ все по-малко и по-малко последователи, а въ замѣна на това младежитъ сж се отдали на една системна самообразователна дейность, която цели да имъ разкрие всички ония прояви, характеризиращи и обуславящи българщината.

И ето, това опомняне на българската младежъ е най-ценно. Защото то е опомнянето на утрешна България. То е опомнянето на тѣзи, които утре ще поематъ сждбинитъ на нашия народъ. То е постигнато съ непосилень трудъ и съ грамадни жертви, защото не е леко, безъ да имашъ примѣра и опита да градишъ, да градишъ при това една толкова трудна сграда. Не е никакъ леко да намѣришъ истинския пжтъ въ нашата българска общественость, защото много свѣтовни друмове се преплитатъ въ нея, и, ако поискашъ да тръгнешъ по единъ отъ тѣхъ, никой не може да ти гарантира, че той е вѣрниятъ, правиятъ пжтъ. А ако речешъ да градишъ новъ, както това направи българската младежъ, много сж прѣчкитъ, които трѣбва да се преодолятъ, за да се достигне желаня брѣгъ.

Много сж жертвитъ, които се дадоха. Затова толкова по-ценно трѣбва да ни бжде и опомнянето. Толкова по-ценно трѣбва да ни бжде още и затова, защото отъ праха на забвението то изтрѣгна всички ония наши стари добродетели, ковани въ името на християнството и носещи съ себе гаранцията за трайно господство на опомнянето.

Това дѣло още не е свършено. Много още има да се направи, за да може най-после то да проникне и въ най-отдалечния край на земята ни. И когато всѣки бълга-

ринъ отдѣли едно малко кжтче въ душата си, кждето да го приюти, само тогава ще можемъ да кажемъ:

„Слава Тебе, Господи, Ти не си забравиль Своя народъ!“

Кл. Далкалъчевъ.

За църковната общественость.

(Изъ „Писмата за църковната общественость“ на единъ священослужителъ, живѣещъ по настоящемъ въ свв. Русия. Авторътъ на тия писма прави опитъ да набежеги основитъ на „християнската общественость“).

Въ наше време, когато въ жизнена употреба влѣзоха съвсемъ нови термини и думи, трѣбва да се пояснява онова, което би трѣбвало да бжде известно на всѣки християнинъ, особено на християнина-църковникъ. Сега на всѣкжде могатъ да се чуятъ думигъ: „тихоновска църква“, „жива църква“, т. е. „антоновска“, и още две-три нѣкакви нови „църкви“. У насъ стана сжщото, което е било и презъ времената на апостола Павла въ Коринтъ (I Кор. 3), когато църковнитъ хора казвали — единъ: „Азъ съмъ Павловъ“, а другъ — „азъ съмъ Аполосовъ“.

Както тогава, въ първитъ вѣкове на Христовата Църква, грѣшнитъ хора забравяли Главата на Едната Църква, Единия Христосъ, така и сега, въ XX столѣтие, рускитъ хора забравиха Единия Безгрѣшенъ и почнаха да изпълняватъ свои и чужди капризи... И въ всичко сж виновни, разбира се, пастиритъ на Църквата, които пасатъ не толкова своето паство, колкото самитъ себе си.

Христовата Църква е една, свята, съборна, утвърдена съ кръвта на св. апостоли и мжченицитъ. А ако нѣкжде има „църкви“ на Лютера, или на Антонина, или на Красницки — живата църква — то всички тѣ ще бждатъ църкви лукавстващи. За такива общества отъ чисто човѣшки произходъ, е казано въ псалтира: „Възненавидѣхъ църквата на лукавстващитъ и съ нечестивитъ нѣма да седна“.

Всѣко общество живѣе съ духътъ на своя основателъ. И ние, които принадлежимъ къмъ едната, света съборна и апостолска Църква, трѣбва да смѣтаме себе си за безмѣрно щастливи, че принадлежимъ къмъ единственото общество на земята, което е основано не отъ грѣшенъ човѣкъ, а отъ Единия Безгрѣшенъ Господъ нашъ.

Затова ние трѣбва съ всички сили да се пазимъ отъ всѣкакви човѣшки влияния, отъ духа на борбата, на разпритъ и разногласията, въ които съвсемъ нѣма духътъ Христовъ. Чрезъ Христа живѣе Църквата Христова, чрезъ Неговия духъ се укрепява, Христосъ е камъкътъ; Той е основата на християнската общественость. А самостоятелната, независима отъ никакви грѣшни влияния християнска общественость, е истинската църковнсьтъ. Другиятъ, несполучливъ терминъ, изрѣзващъ това почятие, е „християнски социализъмъ“.

2. За православиеото на книга и за православиеото въ живота. Много отдавна добритъ руси казваха, че главното нещастие на Руската църква се състои въ това, че царското правителство е превърнало Църквата въ „вѣдомство на православното изповѣдание“ и е унищожило главния нервъ на църковния животъ — нейната съборность. Цѣлата съборность бѣ замѣнена съ указы и заповѣди. Въмѣсто съвета на християнската любовъ, израстнаха разпоредбитъ на началството. Началството и въ раса и безъ раса започна да господствува надъ Божиитъ люди, а православнитъ християни почнаха само да се именува въ православни, а да не бждатъ такива. За идеалъ на църковния животъ се признаваше само полицейскя порядкъ на смирение и мълчание. Мълчеше се и при наличностьта на злото, а смирение

имаше и предъ очевидна неправда. Православието се оказва неповредено въ църковните книги, но се лиши отъ всѣкакво влияние въ живота. А този животъ бѣ всецѣло езически, построень на римски, езически начала.

Що се отнася до църковната общественост, тя съвсемъ липсваше, тя систематически бѣ изгонвана отъ живота. Затова за тая развала на църковния животъ, която ние сега преживяваме, е почти всецѣло виновно петербургското правителство на XIX в.

Що е необходимо за изцераването на църковния животъ отъ неговитѣ недъзи? Трѣбва православието да бжде осъществено не само въ хубави книжки, а да бжде осъществено и на дѣло, отначало то да се обрне въ *правомислие* на православнитѣ, а после въ тѣхно *праводѣлие*.

Необходимо е въцърковяване, т. е. твърдо и неуклонно обединяване въ църковни общества, защото Църквата е общество, а не случайно събрание на случайни хора. Църквата е общество, организация, тѣло, а не тѣла. Тази организация трѣбва да има свои собствени правила и закони. Тѣзи закони сж свещенитѣ канони. И благополучието на църковния животъ се измѣрва съ количеството на странитѣ на църковно-обществения животъ, подчинени на канонитѣ. Истинскиятъ християнинъ трѣбва до последната своя крачка да подчинява своето поведение на св. Църква, та и въ храма, и на пазара, въ семейството и обществото той да бжде единъ и сжщъ — честенъ и чистъ въ своята съвестъ служител на Бога и хората.

3. Съдържанието на църковния животъ. Трудно е да се посочи, въ що се заключава сега съдържанието на църковния животъ. Мнозина деже нѣма да разбератъ този въпросъ. — до такава степенъ е изгубенъ у насъ смисълътъ на църковността.

Моля православнитѣ християни внимателно да прочетатъ Новия Заветъ и да се поучатъ отъ уредбата на църковния животъ въ книгата на Апостолскитѣ деяния и въ посланията на апостола Павла. И ето вие, православни читатели, ще узнаете отъ тѣзи велики писания, че животътъ на Св. Църква се уреждалъ тѣй, че светитѣ апостоли били наистина първитѣ служители на Църквата, като давали въ всичко добъръ примѣръ на вѣрващитѣ. Апостолитѣ установили следнитѣ принципи на църковния животъ:

- 1) Избираемостъ на висшитѣ служители на Църквата.
- 2) Уредба на църковната благотворителностъ чрезъ диаконитѣ и диакониситѣ.
- 3) Тѣй като да се благотвори на чужди смѣтка, разбира се, не може, то апостолитѣ търсили срѣдства за благотворителностъ, като ап. Павелъ билъ първиятъ организаторъ въ църковната колективна благотворителностъ.
- 4) Църквата, по заповѣдъ на Спасителя, имала свой сждъ, който, сжщиятъ ап. Павелъ енергично прокарвалъ въ живота.
- 5) Християнското семейство ап. Павелъ нееднократно нарича „малка църква“, очевидно, защото възлага на семейството обязаността на църковно самовъзпитание и изпълнение на Божиитѣ заповѣди.
- 6) Най-сетне, за Църквата, за научаването нейнитѣ синове на цѣлата премъдростъ Божия, открита на хората, сж необходими не само учители на нравствеността (профи), но и хора просто знаещи и образовани.

Всичко това ние почерпихме само отъ книгитѣ на Новия Заветъ, и всичко това Св. Църква нѣкога го е осъществявала въ живота, но малко по малко въ Византия и Русия държавата, подъ предлогъ на покровителство на Църквата, заграбвала и заграбила нейнитѣ обязанности и я лишавала отъ нейнитѣ права.

Сега енорийскитѣ съвети ще трѣбва да изпълняватъ неуклонно всички гореуказани свои обязанности. Необхо-

дима е твърда дейностъ отъ страна на енорийскитѣ съвети, а не престѣпно живорене, вредно и за Църквата и за държавата.

4. За свободата безъ равенството и за равенство безъ свобода. Строежътъ на Вавилонската кула, както е известно, се е почналъ отдавна. Отдавна грѣшното човѣчество започна да строи своя животъ безъ Бога, макаръ това предприятие да не му се удава. Отъ 18 в., отъ времето на французката революция, почнаха да строятъ Вавилонската кула чрезъ революции. Французката революция обяви за свой лозунгъ: „свобода, братство, и равенство“. Велики, прекрасни думи! Но ние знаемъ отъ историтѣ, що дадоха тѣзи думи на дѣло: вмѣсто прости крале, израстнаха златни крале. Народътъ се оказа замотанъ въ златна паяжина. Всички вълци почувствуваха своята свобода сжщо тѣй, както и нещастнитѣ овци...

„Свобода, свобода, колко престѣпления се вършатъ въ твое име и заради тебѣ!“ — извикала жената на единъ французки министъръ предъ своята смъртъ. И всички се разочароваха въ прехвалената свобода. Свободата на вълка да изяде агнето не за всички се оказа примамлива! Свободата, хвалена на думи, се оказа робство на дѣло.

Следъ това започнаха да търсятъ равенство, започнаха да строятъ Вавилонската кула отново, отъ другия край. Вмѣсто свобода, започнаха да търсятъ равенство, поискаха да направятъ всички отъ единъ ръстъ: който е по-уменъ и по-способенъ, не трѣбва да живѣе. Излѣзе пакъ лошо: по-рано лоша бѣше свободата безъ равенство; а следъ това стана още по-лошо при равенство безъ свобода. Всичко започна да се изравнява и утѣснява, а Вавилонската кула все се разваля и разваля. Защо така? Та, разбира се, защото злитѣ хора забравиха, че животътъ не може да се построи безъ братство, безъ чувството на любовъ и взаимопомощъ.

Чрезъ църковното братство идва и свобода, и радостъ, и равенство, и миръ. А безъ Бога ще имаме само дяволско подвеждане. Лъжата на французката революция е исторически за насъ примѣръ.

5. За деятелното братство и за новия катехизисъ. Въ църковния животъ действуватъ само църковнитѣ правила. Никакви други разпореджания за Църквата не сж действителни. Затова и християнитѣ трѣбва да живѣятъ само въ Църквата, т. е. въ своето църковно общество, и само за нея.

Ако искаме да възстановимъ живота въцѣлото негово благополучие, ние трѣбва да установимъ наистина християнски църковенъ животъ на евангелски, църковни начала.

Интересно е, че въ нашитѣ църковни катехизиси, когато говорѣха за Църквата, за църковния животъ, то никога не говорѣха, че този животъ трѣбва да се уреди, че всѣки трѣбва деятелно да принадлежи къмъ едната съборна, апостолска църква, и въ тази съборна църква безъ общъ съветъ никой нищо не може да прави. Сега Църквата трѣбва да бжде наистина съборна, самоуправляваща се съ свои прекрасни енорийски съвети, въ които председателятъ трѣбва да бжде най-добрия, най-благочестивия мирянинъ, който да може да води енорийското стопанство. Това и ще бжде осъществяване на дейното християнско братство.

На такава църковно братство православнитѣ деца трѣбва да се учатъ въ своитѣ семейства отъ първитѣ дни на своето съзнание. На това братско единение, на тоя църковенъ кооперативъ трѣбва да учи и православниятъ катехизисъ, та християнската проповѣдъ да бжде не само на думи, а и на дѣла.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДЪЛЪ.

ОКРЖЖНО № 1888 отъ 31 мартъ 1933 г. на Св. Синодъ до Епархийскитъ началства въ Царството: По произнасяне речи въ църква отъ свѣтски лица

Ваше Високопреосвещенство,

Както Ви е известно, при извършване на погребения и панихиди на видни граждани и общественици, както и при извършване молебени на разни организации, поѣкога се допуцатъ въ храма да говорятъ речи и оратори-миряни. Не може да се отрече, че нѣкои отъ тия речи сж бивали твърде трогателни и поучителни. Но върно е и това, че поѣкога други мирски оратори въ такива речи сж изказвали мисли, противни на църковното учение, и сж употрѣбавали изрази несъобразими съ святостта на Божия храмъ. Имало е случаи дори нѣкои отъ такива говорители, увличайки се въ партизанство, съ непристойнитъ си изрази, да всѣватъ смугъ въ душата на християнитъ.

Съгласно съ повелята на 64-то правило на VII-я Вселенски съборъ и забележката на т. 2. къмъ чл. 142 отъ Екзархийския уставъ, тия произволни и неприлични за Божия храмъ ораторства не би трѣбвало да се допуцатъ. Обичаятъ, обаче, да говорятъ миряни, при упоменатитъ случаи, въ храма, е твърде дълбоко вкорененъ и не ще може тъй лесно да се премахне. При все това мѣрки противъ произволнитъ и неприлични речи трѣбва да се взематъ.

Въ заседанието си на 20 того, Св. Синодъ обсъди тоя въпросъ и реши да приканимъ Ваше Високопреосвещенство да наредите, щото за напредъ да се оповестява, отъ време на време, чрезъ благоговѣйнитъ свещеници, между благочестивото паство въ Богородовната Ви епархия, че въ храма, при случаи на погребения, панихиди и обществени молебени, не се позволява да се произнасятъ речи съ неприлично, партизанско и оскърбително за святостта на храма, съдържание. При такива случаи по-добре е мирянитъ-оратори да се приучаватъ да говорятъ вѣнъ отъ храма. Изключение би могло да се прави за мирянитъ духовни възпитаници и други, познати на духовната власть, благочестиви и коректни мъже.

Когато пъкъ, непознати въ това отношение, силно настояватъ, при такива случаи, да държатъ речи, ще трѣбва, по деликатенъ начинъ, да се узнава предварително съдържанието на тѣхната речъ, или, ако е написана, да се прегледа и корегира, и тогава да се разрешава произнасянето ѝ въ храма.

Препоръчваме се и пр.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ :

† Видинский Неофитъ.

★

ОКРЖЖНО № 2133 отъ 8 априлъ 1933 г. на Св. Синодъ до Епархийскитъ началства въ Царството: По установяване праздника на отца Паисия.

Ваше Високопреосвещенство,

Всебългарскитъ Съюзъ „Отецъ Паисий“ съобщилъ въ Св. Синодъ, че е решилъ да установи презъ м. септемврий, когато се откриватъ училищата, празникъ на отца Паисия. За тази година е опредѣленъ 27. IX. — Кръстовденъ.

По молба на Съюза „Отецъ Паисий“, въ заседанието си на 6. IV. т. г. Св. Синодъ реши да Ви уведомимъ да наредите, енорийскитъ свещеници въ Богородовната Ви епархия да дадатъ съдействие на комитетитъ, които ще иматъ грижага за отпразднуване на празника.

Препоръчваме се и пр.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ

† Видинский Неофитъ.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗВИ.

Де сж странитъ? Въ Деня на Македония въ София повече отъ 20 хиляди македонци въ гъсти стройни редове непринудено манифестираха своята безгранична любовъ къмъ поробеното си отечество. Всички съ удоволствие констатираха какъвъ голѣмъ редъ и дисциплина отличаваха тая величествена манифестация. Пълно единомислие и сплотеностъ се забележаваше между всички македонски благотворителни братства, отъ които нито едно не отсъствуваше. Такива многолюдни, спонтанни и мирни сж били тоя день манифестациитъ и навсѣкжде въ България, дето има македонски бежанци.

При наличността на тоя фактъ човѣкъ не може да не си зададе въпроситъ: де сж несъгласията срѣдъ македонцитъ и раздоритъ, за които нѣкой обичатъ да говорятъ, де сж у тѣхъ раздѣленията и партиитъ, де сж враждуващитъ страни и лагери, които взаимно се гонятъ и убиватъ? Въ Деня на Македония ясно пролича, че въ македонската емиграция има една страна, единъ народъ. А при все това убийци има. Тѣ посѣгатъ на най-виднитъ легални македонски дейци. Тѣ убиватъ председатели и членове на македонския националенъ комитетъ, председатели и членове на благотворителни братства и на разни други легални организации. Но кого представляватъ тѣ, на каква идея служатъ и отъ чие име убиватъ? Страна ли сж, и кой стои задъ тѣхъ, коя македонска емиграция ги подкрепя? Туй всичкото трѣбва да се изясни, непременно трѣбва да се изясни. Ето защо никой, преди да си даде вѣренъ отговоръ на тия въпроси, не бива да говори за враждуващи страни и лагери, за междусобици срѣдъ македонцитъ, особено, следъ като и въ Народното събрание бѣ констатирано, че „убийствата се извършватъ отъ лица подъ чуждо влияние и отъ оржда на чужди интереси“.

Пакостни съкращения. Никой не може да се съмнява, че просвѣтата е мѣрило за културата на единъ народъ и залогъ за неговия прогресъ. Народъ безъ просвѣта е най-нещастенъ и загива. Това го знаемъ отъ историята, която ни дава многобройни примѣри на завладяване на слабо културни племена отъ просвѣтени и културни народи. Затова въ Европа на просвѣтното дѣло обръщатъ най-голѣмо внимание и не жалятъ никакви срѣдства за неговото издигане на подобаваща висота.

У насъ, обаче, не е тъй. На просвѣтата ние обръщаме най-малко внимание. Не бѣше много отдавна, когато ставаше разпредѣление на министерскитъ портфейли и никой не желаше да поеме управлението на просвѣтното ни министерство. Това се окачестви като незаслужено пренебрежение къмъ единъ отъ най-важнитъ институти. Резултатъ на туй пренебрежително отнасяне къмъ просвѣтното дѣло бѣха многобройнитъ

стачки въ училищата и загнездяването въ тѣхната свещена ограда на болшевишката проказа.

А това, което виждаме да се върши съ новия бюджетъ на М-то на народната просвѣта, идва да ни убеди, че наистина на просвѣтното дѣло у насъ се гледа презъ прѣсти Най-голѣмо намаление на бюджетнитѣ срѣдства се прави въ това министерство, при все че тия срѣдства въ него сж бивали винаги най-оскъдни. Съ тоя бюджетъ, изглежда, ще се нанесе най-голѣма пакостъ на просвѣтното ни дѣло, защото никоя педагогика не може да ни обезпечи дори незначителни успѣхи, щомъ учителитѣ трѣбва да преподаватъ по 28 урока седмично въ паралелки съ позече отъ по 50 души. Никой не може да вдѣхне добри надежди за качества на учащата се академична младежъ, щомъ като кредититѣ за набавяне научна литература въ нашия университетъ сж окастриени до минимумъ. Професори се оплакватъ, че нѣмали възможность да следятъ развитието на науката въ Западна Европа даже по научнитѣ списания, доставката на които е крайно затруднена поради валутни прѣчки. Положението на нашия държавенъ университетъ било толкова затруднено, че, по бележката на единъ професоръ, той е скъсаль връзки съ Западъ и „почти е откъснатъ отъ свѣта“. Ако това положение остане, очевидно е за всѣки, до кжде ще отиде работата. Слабо платенитѣ и изтощени отъ мизерия учители, обхванати още отъ отчаяние, трудно ще могатъ да си изпълнятъ дълга както трѣбва; голѣмата численость на ученитѣ въ паралелкитѣ ще затрудни тѣхната провѣрка, а това ще ги доведе до разпуснатость и отслабване на научния интересъ; преподаванията въ много факултети по липса на пособия ще изгубятъ опитния си характеръ, и така ще се създаде една интеллигенция, недостатъчно подготвена за утрешната роля, която ще ѝ се отреди като ръководителка на народнитѣ сждбини.

Това не бива въ никой случай да се допусне. Дългъ се налага на народното представителство, докле още не е миналъ бюджетътъ на М-то на нар. просвѣта, да направи потребнитѣ съкращения отъ другале, а не отъ оскъднитѣ срѣдства, предвиджани за просвѣтното дѣло въ България.

Едно умѣстно мнение. Свидетели сме какъ отъ известно време насамъ се атакува парламентарниятъ режимъ у насъ. Тѣзи атаки иматъ за изходенъ пунктъ грубата партизанщина, която се вмѣкна навсѣкаде и компрометира парламентаризма. Даже самъ м-ръ председателятъ билъ заявилъ, споредъ вестницитѣ, че „нѣма да стигнемъ до истински парламентаренъ животъ, докато не уредимъ спокоенъ партиенъ животъ“. Това обстоятелство е дало поводъ на г. Тома Васильовъ да се изкаже въ в. „Миръ“ (бр. 9868) за създаване на новъ типъ народно събрание. Той препоръчва: 1) намаление числото на народнитѣ представители съ $\frac{2}{3}$, та да останатъ най-много 100 души и 2) да се промѣни избирателната система така, че депутатскитѣ мѣста да се разпредѣлятъ по съсловия, а не по партии. По тоя начинъ въ Народното събрание ще влѣзатъ най-виднитѣ първенци отъ всички съсловия: земледѣлци, занаятчии, търговци, промишленици, учени, писатели, адвокати, духовници и пр.

Наистина, при развититѣ се у насъ партизански нрави, като че ли не остава друго срѣдство за канализиране на задрѣстения парламентаренъ животъ, освенъ препоръчаното отъ уважавания авторъ въ в. „Миръ“. Грубата партизанщина въ повече случаи изпраща въ Народното събрание хора отличили се само като партийни деятели инѣмаци нито едно отъ многобройнитѣ

качества, които трѣбва да притежава единъ истински народенъ представител. Такива народни представители прекарватъ въ залата на Народното събрание въ блаженъ дремка, не взиматъ никакво участие въ разискванията и цѣлата имъ депутатска дейность се изчерпва съ ходатайствата, които правятъ въ разнитѣ министерства и други учреждения за настаняване партизани на служба.

При реформата, която се препоръчва въ в. „Миръ“ този най-голѣмъ недѣгъ въ нашия парламентаренъ животъ ще изчезне, защото на депутатскитѣ кресла ще седятъ компетентни хора, които ще изпълняватъ достойно своята работа и нѣма да допуснатъ парламентарниятъ режимъ да се излага.

Добре е компетентнитѣ да помислятъ върху тоя въпросъ.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

Католицитѣ не поменуватъ името на Н. В. Царя въ своитѣ църкви.

На първия денъ на Великденъ въ просторната католическа катедрала „Св. Людвижъ“ (Пловдивъ) се извърши тържествена служба отъ католическия владика Викенти Пѣевъ. Изпълни се голѣмъ духовенъ концертъ подъ диригентството на г. Антонъ Тайнеръ. *При съжителстваха и мнозина друговѣрци. Направи впечатление, че името на Царя не се поменува при отслужване на литургия, както това ставаше преди православното кръщение на малката княгиня Мария-Луиза.*

Като оставимъ настрана предизвикателството, хвърлено отъ папата и отъ мѣстнитѣ католици на цѣлия български народъ и на неговия държавенъ Глава съ забраната да се поменава въ време на богослужение въ католическитѣ храмове името му, ние пакъ обръщаме внимание на читателитѣ върху това, че папата никакъ не иска да знае за думитѣ на св. апостоли Петъръ и Павелъ, казани на всички християни: „Отъ Бога се бойте, царя почитайте“ (1 Петр. 2,17). „И тѣй, моля преди всички да се правятъ просби, молитви, молби, благодарения за всички човѣци, за царя и за всички, които сж на власть, за да прекарваме тихъ и миренъ животъ въ пълно благочестие и чистота; защото това е добро и угодно предъ Бога“ (1 Тим. 2, 1—3). Санкцията на папата, която може да предизвика справедливо негодувание въ българския народъ срещу папата и католическото духовенство, трѣбва за лишенъ пхтъ да убеди цѣлия християнски свѣтъ както въ безразсѣдния фанатизъмъ и религиозната нетърпимость на Католическата църква, така и въ това, че онова, което е добро и угодно предъ Бога, нашия Спасителъ, не е добро предъ главата на Католическата църква, властолюбивия римски папа.

Ние намираме за умѣстно да поставимъ и другъ въпросъ. Ако св. апостоли заповѣдватъ християнитѣ не само да почитатъ, но и да се молятъ за царетѣ-гонители на християнството въ негово време, то какъ католическото духовенство, което живѣе въ България, ползува се отъ гостоприемство, широка вѣротърпимость, отъ защитата и покровителството на българскитѣ държавни закони, може да се подчини на подобно противохристиянско нареждане на папата, въпрѣки заповѣдта на словото Божие, и да прекрати църковното споменуване на името на благочестивия царъ-християнинъ? Не трѣбваше ли католическото духовенство, което живѣе

въ България, и особено католицитѣ и униатитѣ, които смѣтатъ себе си за българи, да отговорятъ на оскърбителното за българския царь и народъ, а тъй също и за тѣхъ, папско нареждане, което противоречи и на св. слово Божие, съ думитѣ на св. апостоли: „Трѣбва да се покоряваме повече на Бога, нежели на човѣцитѣ“ (Деян. 5,29)?

Предоставяме решението на този въпросъ на спокойното благоразумие и на религиозната съвестъ на действително вѣрващитѣ въ словото Божие католици и български униати.

(сп. „Православенъ мисионеръ“, год. II, № 5).

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА.

Народното събрание продължи гласуването на държавнитѣ бюджети.

— М-рътъ на търговията г. Гичевъ замина за Женева на международната конференция по труда.

— Между Югославия и нашето правителство се постигна споразумение да се продължи ликвидирането на двувластнитѣ имоти съ още една година. Границата ще бжде отворена за двувластницитѣ.

— Пристигнаха въ Варна две италиянски подеодници и група иностранны журналисти.

— Откри се нова комунистическа ядка въ 7 пѣх. дружина въ Шуменъ.

— Преговоритѣ съ Чехославия за търговска спогодба сж къмъ своя край.

— По поводъ закриване училища и съкращения на учители, учителскитѣ съюзи сж протестирали.

Въ Бѣлградъ заседава конгресътъ на инженеритѣ отъ славянскитѣ страни. Въ Нишъ е избухнала бомба.

Въ Ромънската столица се откри конференцията на земледѣлскитѣ държави отъ източна Европа. Конференцията ще вземе решение по премахване прѣчкитѣ за търговия съ зърнени храни, премахване дълговетѣ отъ войната, стабилностъ на валутитѣ, златенъ еталонъ, продължаване срока на краткосрочнитѣ дългове, премахване митнческитѣ прѣчки, намаление на лихвенитѣ проценти. Решенията ще бждатъ представени на Лондонската стопанска конференция. Започната е борба срещу министъръ Титулеску. Турцитѣ отъ Добруджа се изселватъ.

Въ Гърция отново става тревожно поради лошото продоволствено положение и голѣмитѣ монархически акции. Въ Халкидика сж станали нови трусове. Предстои възобновяване стопанскитѣ сношения съ България. Въ Солунъ ще се произведатъ депутатски избори въ края на юний. Венизелитѣ готвятъ нова военна лига по подобие на сръбската Бѣла ржка.

Въ Германия борбата срещу евреитѣ продължава, поради което отново се явява на сцената организиранитѣ бойкотъ на евреитѣ-търговци отъ други страни срещу германската търговия. Хитлеръ ще направи опитъ за разбирателство съ опозиционитѣ партии.

Франция решително още не приема напълно четиристранния пактъ, затова и подписването му е отложено. Тази седмица ще се приключатъ преговоритѣ съ Америка и Англия за гаранцитѣ по разоржжаването. Тардьо иска да не се правятъ никакви отстъпки на победенитѣ.

Въ Съветска Русия има гладъ. На сибирската граница японцитѣ продължаватъ да трупатъ войски. Русия купува отъ Канада жито. Троцки е поискалъ помирение съ Сталинъ. Въ Китайския Туркестанъ е из-

бухналъ бунтъ, предполага се, подкладенъ отъ Русия. Споредъ сведения Кронщадъ гори.

Конференцията по разоржжаването вѣроятно ще бжде отложена. Ще се изработятъ резолюциитѣ и ще се решатъ въпроситѣ за гаранцитѣ за мира. Конференцията е отхвърлила мнението на Югославия, че трудовацитѣ сж войници. Очаква се парафирането на четиристранния пактъ, следъ което, смѣта се, конференцията по разоржжаването ще може да приключи съ голѣмитѣ въпроси.

Въ О. Н. е депозирана отъ Анте Павеличъ петиция, подписана отъ 320,000 хървати противъ бѣлградската диктатура.

Отношенията между Австрия и Германия сж влошени. И дветѣ правителства сж забранили на свои поданици да минаватъ границата между дветѣ страни.

Въпроси и отговори.

Въпросъ. Въ надвечерието на кои празници е забранено да се вѣнчава?

Отговоръ. Не се вѣнчава въ надвечерието на недѣлнитѣ дни, на дванадесеттѣ празници, на храмовитѣ празници, на 29 августъ и други мѣстни енорийски празници (все по стария стиль).

Въпросъ. Трѣбва ли свещеникътъ да полага епитрахилиа надъ главата на родилката, когато ѝ чете очистителна (40-на) молитва и какво е значението му? Трѣбва ли, при отпуста, да дава на родилката да цѣлуе св. кръстъ? Въ трѣбника нищо не е казано за това.

Отговоръ. Въ ръководствата, които ми сж подръжка, не срещнахъ нищо относно епитрахилиа. Следователно, ще следвашъ установената по васъ практика. Азъ мисля, че докосването на родилката до епитрахилиа символизира евангелския случай, когато кръвоточивата се допрѣла до дрехата на Спасителя.

Колкото до св. кръстъ, въ „Настольная книга“ на Булгакова е казано: „Следъ отпуста, обикновено свещеникътъ дава на младенца и майката кръста за цѣлуване (стр. 879).

Въпросъ. Мой енорияшъ се записалъ жителъ на съседното ни село, безъ да измѣстя домътъ си. Кой е енорийски свещеникъ на такова лице?

Отговоръ. Оня, въ чиято енория живѣе и въ чийто храмъ се черкува семейството на този християнинъ. За тебе не е мѣрдавенъ общинскитѣ списъкъ, а твоятъ енорийски списъкъ. Той (християнинътъ) може да си е ималъ свой меркантилни съображения да се запише въ друга община (което азъ, впрочемъ, не разбирамъ какъ може да стане), но тия съображения за тебе не сж отъ значение.

Въпросъ. При избора за епархийски избиратели, председателствуващиятъ бюрото въ гр. Х. допусна, щото нѣкои представители на църковни настоятелства да гласуватъ по два и три пѣкти съ пълномощни отъ други църковни н-ства. Казватъ, че такъво нѣщо е недопустимо въ гражданскитѣ избори. Следва ли, прочее, да се утвърди този изборъ?

Отговоръ. Азъ не съмъ компетентенъ да ти отговоря на този въпросъ. За такива случаи законътъ повелява да си напишешъ оплакването, което се нарича на изборенъ езикъ *контестація*, да я пратишъ въ св. Митрополия въ опредѣления срокъ и ще получишъ отговоръ. Азъ не мога да предрешавамъ въпроса. Допущамъ, че, за да постъпи така единъ архиерейски намѣ-

стникъ, той трѣбва да има нареждане отъ своето началство.

Въпросъ. По нашия край има обичай, щото нѣкои благочестиви християни да си отслужватъ тѣй наречени „тайни служби“ (не се бие камбана, а богослужението започва къмъ 2—3 часа следъ полунощъ). Присъствуватъ само членоветъ на семейството и тѣхни близки. Въ книгата на св. Видинския митрополитъ „Пастирско богословие и каноническо право“ е казано кога започва богослужението, но въ „Нова скрижалъ“ е казано, че то може да се извършва въ всѣко време следъ полунощъ. Кое е право?

Отговоръ. Вашенскиятъ обичай се основава на практиката на Църквата отъ дълбока древность, защото презъ време гонението на християнитѣ (първитѣ 3 вѣка), литургията се е извършвала само нощемъ — денемъ е било невъзможно. Така Плиний известява на императора Траяна (писмо 104), че тѣ (християнитѣ) „иматъ обичай въ известенъ день (stato die) да се събиратъ заедно до изгрѣвъ слънце и да пѣятъ хвалебна пѣсенъ на Христа като на Бога“ (Архим. Гавриилъ — Литургия, стр. 496).

Този обичай вече нѣма смисълъ, защото сега нѣма гонение. „Откакъ Църквата, ведно съ свободата, е добила и миръ, тя наченала да извършва литургията денемъ“ (Пакъ тамъ, стр. 497). На всѣки случай, тя трѣбва да се извърши до обедъ, преди християнитѣ да сж приели храна (Св. Амфил. его жит. (403 г.)

Не бива, разбира се, да отказвашъ да изпълнишъ желанието на такивато твои християни, защото има хора, които нощта настройва по-мистично и ги кара да се вглубятъ въ себе си и да се молятъ по-горещо. Па, най-после, нали има случаи презъ годината, когато извършватъ литургия преди разсъване (Великъ-день, Рождество Хр., 5 Януарий ст. ст.?)

Въпросъ. Напоследъкъ въ енорията ми станаха много и различни кражби. Потърпѣвшитѣ не потърсиха издирването на крадцитѣ чрезъ властта, а всички дойдоха при мене и искатъ да бждатъ подведени подъ клетва. Крадцитѣ сж неизвестни. Ако е позволено да бждатъ кълнати, какъвъ трѣбва да бжде текстътъ на клетвения листъ?

Отговоръ. Не бива да допускашъ такова нѣщо! Ти не си съдебна инстанция. Заинтересуванитѣ да се отнесатъ до полицията или съда. Допустни, че закълна цѣлото село и крадцитѣ не се издадоха (т. е., зклекха се и тѣ, че не сж крали): не ще ли бжде това гавра и кощурство?

Въпросъ. На младежъ пристава девойка. Живѣятъ нѣколко месеци въ конкубинатъ. Момъкътъ изгонва булката въ бащиния ѝ домъ. Този момъкъ свободенъ ли е да встѣпи въ бракъ съ друга девойка и мога ли да му издамъ уведомление за това?

Отговоръ. Формално той е свободенъ, но, ако бащата на момата е завелъ противъ него дѣло, ще чакашъ решението на съда. Обикновено такъвъ бива заставенъ да прибере жената, която е излъстилъ. И азъ съмъ убеденъ, че има заведено дѣло. Ако би пкъ, въпрѣки монѣ очаквания, да нѣма заведено дѣло, въ такъвъ случай, твой нравственъ и пастирски дългъ е да увещаешъ момъка да прибере нещастницата. Имашъ срдство за това: нѣма да му издадешъ уведомление за встѣпване въ бракъ съ друга.

Свещенонкономъ: Ат. П. Маджаровъ.

Библиотека „Наука, философия и религия“
№ 1. Проф. Ив. С. Марковски. „Произходъ и устройство на свѣта споредъ Библията и науката“. Стр. 44, ц. 5 лв. № 2. Н. Алексиевъ. „Религията въ свѣтлината на науката“. Стр. 47. Ц. 6 лв. София, 1933 г.

Библиотеката „Наука, философия и религия“, която Отдѣлтътъ за нравствено-религиозна просвѣта при Всебългарския Сюзъ „Отецъ Паисий“ е започналъ да издава и отъ която излъзоха вече два номера, отговаря на една реална духовна нужда. На книжния пазаръ у насъ, въ последно време, потече единъ каленъ потокъ отъ преводна большевишка брошурна литература, насочена срещу религията, общо, и срещу християнството, по-частно, който потокъ замърси и продължава да замърсява много неукрепнали въ вѣрата души. Библиотека „Наука, философия и религия“ идва като едно противоядие на тая книжнина и като една чиста и свежа струя, годна да напои жадуващитѣ за солидна и чиста религиозно философска храна души. Целта на тая библиотека е ясно посочена въ краткия, ясенъ и сбитъ предговоръ къмъ първия № на библиотеката: „Напоследъкъ у насъ се шири една популярна книжнина, която борави съ нѣкои отъ най-големитѣ въпроси на човѣшкия духъ: идеята за Бога, произходъ ѝ строежъ на вселената, произходъ и развитие на християнството, живѣлъ ли е Христосъ, смисъла и значението на религиозното чувство и др. п. И всичко това, съзнателно или несъзнателно изопачено, се поднася на българския читател отъ името на науката и то съ една самоувървеност, присъща само на хора, които много лесно замѣстватъ недостатъка отъ истина съ голѣми думи и громки изрази“ . . .

„Отдѣлтътъ за Нравствено-религиозна просвѣта при Всебългарския Сюзъ „Отецъ Паисий“, съставенъ отъ общественици, писатели, професори и др., въ желанието си да даде на българския читател авторитетни, провѣрени и обективни знания по-големитѣ въпроси, които сж подигнати въ въпросната книжнина у насъ, реши да започне издаването на библиотека „Наука, философия и религия“. Тя ще даде редица книжки, оригинално български или преводни, съ които ще цели да хвърли правилна свѣтлина върху поменатитѣ въпроси, изхождайки отъ дълбокото убеждение, че само истината, като срдство, и доброто, като целъ, трѣбва да бждатъ ржководно начало при издаването на такава идейна книжнина“.

№ 1 на тая библиотека е посветенъ на въпроса за произхода и устройството на свѣта споредъ Библията и науката. Авторътъ на тоя №, г. проф. Ив. С. Марковски, дава едно популярно и научно изложение на тоя въпросъ, по който мнозина отъ читателитѣ па „Ц. В.“ сж имали случая вече да четатъ неговата по-обширна, великолепно написана студия — „Библейскиятъ разказъ за творението“. Въ това свое спретнато изложение на тоя тѣй важенъ и интересенъ въпросъ, г. Марковски е взелъ предъ видъ и възраженията срещу библейския възгледъ за свѣта, изтъкнати отъ № 3 на библ. „Безбожникъ“. Тази брошура е единъ цененъ приносъ къмъ

противобезбожническата литература у насъ, затова сърдечно я препоръчваме на читателитѣ на „Ц. В.“.

№ 2, посветенъ на твърде актуалния днесъ въпросъ за отношението между религия и наука, хвърля по тоя въпросъ доста обилна и нова свѣтлина. Г-нъ Н. Алексиевъ, авторътъ на тая брошура, е ималъ случая да проучи по тоя въпросъ най-новитѣ вѣяния на западъ и особено въ Америка и Англия. Така, наредъ съ мненията на нѣкои отъ старитѣ корифеи на науката по този въпросъ, той дава мненията и на по-новитѣ и съвременни учени съ всесвѣтска известностъ. Това обстоятелство прави брошурата на г. Алексиева твърде ценна и интересна. Затова и нея препоръчваме най-сърдечно на читателитѣ на „Ц. В.“

Освѣнъ тѣзи две книжки, библи. „Наука, философия и религия“ ще даде въ първата си серия следнитѣ още номера:

3. „Християнски и материалистически моралъ“ отъ проф. Г. Пашевъ.

4. „Християнство и работничество“ отъ проф. Д. Дюлгеровъ.

5. „Изповѣдята на единъ ученъ“ отъ проф. Р. А. Миликанъ.

Книжкитѣ могатъ да се доставятъ отъ канцеларията на Всебългарския съюзъ „Отецъ Паисий“, ул. Алабинска, № 37, София.

Ст.

I. У насъ.

Завърнали се синодални митрополити. На 5 т. м. се завърнаха въ столицата Тѣхни Високи Преосвещения синодалнитѣ митрополити св. Видинскиятъ г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, св. Неврокопскиятъ г. Макарий и св. Сливенскиятъ г. Иларионъ, които бѣха заминали по работа въ Бачковския манастиръ и гр. Пловдивъ.

Синодални митрополити въ Софийската духовна семинария. На 8 т. м., въ четвъртъкъ, Тѣхни Високи Преосвещения синодалнитѣ митрополити св. Видинскиятъ г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, св. Неврокопскиятъ г. Макарий и св. Сливенскиятъ г. Иларионъ посетиха тукашната Семинария, дето сж присѣдствували на зрѣлостния изпитъ по Св. Писание.

Деньтъ на Македония. Миналия понедѣлникъ, на 5 т. м., Св. Духъ, македонската емиграция въ цѣла България е отпразднувала тържествено своя „День на Македония“.

По тоя случай на площада предъ храма-паметникъ „Св. Александъръ Невски“ бѣха отслужени панихида за умрѣлитѣ герои за свободата на Македония и молебень за неуморимитѣ живи ратници на македонското освободително движение отъ Негово Преосвещенство св. Траянопольския епископъ Антимъ, въ съслужение съ многобройно духовенство. На площада

бѣха заели опредѣленитѣ имъ мѣста всички македонски братства, високо развѣвайки своитѣ знамена и плакати. Присѣдствуваша повече отъ 20,000 емигранти, които ежегодно на тоя день манифестиратъ своята любовъ и твърда воля за по-скорошното освобождение на тѣхната измъчена и разпокъсана родина. Следъ молебена председателътъ на Националния комитетъ г. Кондѣвъ произнесе силна речъ, въ която, между другото, каза, че всѣка година македонската емиграция се събира на тоя день, за да засвидетелствува своята воля за пълна победа на македонския идеалъ — да могатъ македонцитѣ въ поробена Македония да говорятъ на майчиния си езикъ и да се молятъ на своя Богъ, като изрази непоклонимата вѣра, че не е далечъ деньтъ, когато Македония ще бжде свободна, за който день ни единъ македонецъ нѣма да престане да работи.

Следъ това се образува внушителна и многобройна манифестация, която мина покрай паметника „Левски“, бул. „К. Стоиловъ“, бул. „Царь Освободителъ“, „Търговска“ и се закри на площада „Св. Недѣля“.

Курсъ за ръководители на Православни християнски братства. Св. Синодъ е далъ благословение да се уреди презъ тази година стъ 14 до 25 юлий, въ дома на Старо-Загорското Епархийско свещенно братство при Горно-Паничереветкитѣ бани, Казанлъшка околия, курсъ за ръководители на Православни християнски братства. На курса ще се застъпятъ преподавания отъ Негово Високопреосвещенство св. Ст.-Загорския митрополитъ г. Павелъ, Главенъ Ръководител на братствата, — обяснение на св. Литургия; г. Хр. Поповъ — обяснение на Св. Писание; г. Борисъ п. Стоиленовъ — критически разборъ на най-новитѣ противовѣрски и противопърковни движения у насъ, и г. П. Диневъ — богослужебно братствено пѣние.

Очаква се, че курсътъ тая година ще бжде масово посетенъ. За квартира курсиститѣ нѣма нищо да плащатъ. За прехрана ще се направятъ улеснения. По желѣзницитѣ ще пътуватъ съ намаление.

Лицата, които ще посетятъ курса, да се обърнатъ за подробности до Главния съюзенъ ръководителъ въ Ст.-Загора.

Изъ Д-во „Червенъ кръстъ“. Въ годишното събрание на дружеството, което се състоя на 27 и 28 май т. г., въ Управителния съветъ сж преизбрани сжщитѣ 11 члена, между които и представителътъ на Св. Синодъ протоиерей проф. Ив. Гошевъ.

Едно отъ хубавитѣ решения на това събрание е, че занаяредъ въ училището за милосърдни сестри при болницата „Червенъ кръстъ“ ще се преподава и *православно вѣроучение*. Програмата по вѣроучение ще се изработи отъ Управителния съветъ въ споразумение съ Св. Синодъ.

Религиозно-педагогическиятъ семинаръ бѣ открилъ къмъ края на лѣтния семестъръ на настоящата учебна година. Занятията въ него носятъ, за сега, встъпителенъ характеръ. Редовно своята работа семинарътъ ще започне отъ началото на идущата година. Семинарътъ не е при факултета, а е частно дѣло на нѣкои отъ г. г. професоритѣ при сжщия факултетъ, и само занятията на тоя семинаръ се водятъ въ нѣкои отъ помѣщенията на факултета.

Въ връзка съ работата въ тоя семинаръ, трѣбва да се отбележи, че г. Б. п. Стоиленовъ, ръководителъ на Вътрешната мисия при Св. Синодъ, за когото порано погрѣшно бѣ съобщено, че е „назначенъ“ и за асистентъ при Богосл. факултетъ, взема само отъ време на време участие въ работата на семинара, въ качеството

вото му на ръководител на Вътрешната мисия, чието дѣло не е чуждо на тоя семинаръ.

За пенсиитѣ на църковнитѣ служители.

Съ закона за пенсиитѣ отъ 1932 година служителитѣ при църковнитѣ настоятелства и ливницитѣ бѣха лишени отъ правото да се ползватъ съ пенсия. Преди известно време Св. Синодъ направи постѣпки предъ Министерството на външнитѣ работи и на изповѣданията, за да се възстанови по законодателенъ редъ правото на пенсия на споменатитѣ служители.

За сведение на свещеницитѣ-курсисти.

Главната Дирекция на Желѣзницитѣ е издала окръжно №III, 21 — 280 отъ 17 май 1933 год., съ което се разрешава на боговъѣнитѣ свещеници, които ще посетятъ пастирско-богословския курсъ, устройванъ въ Софийската духовна семинария отъ 27 юний до 7 юлий т. г., да пжтватъ съ намаление по Б. Д. Ж. до София и обратно.

Св. Синодъ е изпратилъ вече нужнитѣ увѣрения на св. Митрополии, отъ дето о. о. свещеници, които биха пожелали да посетятъ курса, ще получатъ по едно такова увѣрение. Увѣренията важатъ за отиване отъ 24 до 26 юний включително, а за връщане отъ 7 до 10 юлий т. г. включително.

Одобрени кандидати за свещеници. Св. Синодъ е одобрилъ кандидатуритѣ на следнитѣ кандидати за свещеници:

1) Василь п. Илиевъ Пасховъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Осиково, Неврокопско. 2) Михаилъ К. Пастармаджиевъ, кандидатъ за свещеникъ на Костийска енория, М.-Търновско. 3) Петъръ п. Христовъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Малкъ-Боялъкъ, Елховско. 4) Георги Лазаровъ Георгиевъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Брусенъ, Тетевенско. 5) Коно Димитровъ Поповъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Криводолъ, Ломско. 6) Евтимъ п. Йордановъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Смоличано, Кюстендилско. 7) Петко Василевъ Рашовъ, кандидатъ за свещеникъ въ гр. Луковитъ. 8) Илия Христовъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Еремия, Кюстендилско. 9) Станко Стояновъ Ангеловъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Бей-Махла, Карабунарско. 10) Атанасъ Динчевъ Джамбазовъ, кандидатъ за свещеникъ при храма „Св. Кирилъ и Методий“ въ гр. Пловдивъ. 11) Рачо Христовъ Рачовъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Поповци, Габровско. 12) Марко Спасовъ Кокарчевъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Поповци, Габровско. 13) Якимъ П. Пѣевъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Поповци, Габровско. 14) Димитъръ п. Недѣлковъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Малкъ-Чифликъ, Търновско. 15) Нако п. Сотировъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Драгойчинци, Кюстендилско. 16) Иванъ Стойкозъ кандидатъ за свещеникъ въ с. Камена, Петричко.

II. Въ чужбина.

Еладската църква Споредъ атинскитѣ вестници, Св. Синодъ на Еладската църква въ заседанието си на 2. VI. т. г. решилъ, щото отъ идния м. октомврий въ Атина да се открие и да почне да функционира богословски пансионъ, на който да се постави за цель образованието и възпитанието на кадритѣ на клира. Настоятелството на този богословски пансионъ ще се състои отъ атинския архиепископъ Висок. Христомъ, председателъ, и берския, филипския, сироския и солунския митрополити и университетския професоръ по богословие г. Аливизатосъ. Св. Синодъ възлага на този богословски пансионъ голѣми надежди за възпитанието и засилването на вѣрата и религиозното чувство на питомцитѣ му, защото програмата му ще бжде нагласена изключително за постигане на тѣзи важни цели.

— Споредъ в. „Еклизиа“, на 5 минали месецъ априлий Солунскиятъ митрополитъ Високопр. Геннадий, определенъ отъ Св. Синодъ като началникъ на отиващата всѣка година въ светитѣ мѣста поклонническа група, е заминалъ за Иерусалимъ, придруженъ отъ Тирсложкия митрополитъ Висок. Христомъ.

Ромънската църква. Църковната делегация, която, начело съ Сибинския митрополитъ Високопреосв. Николай, ходи преди известно време въ Бѣлградъ, е уредила въпроса по организиране църковното управление на православнитѣ ромъни въ югославянския Банатъ и на православнитѣ сърби въ ромънския Банатъ.

Полската църква. Негово Блаженство Варшавскиятъ митрополитъ г. Дионисий на 30 миналия месецъ априлий навършилъ 20 години служение въ архиерейски чинъ и 30 години като първоиерархъ на Полската православна църква. Макарь той да отклонявалъ всѣкакво официално празнуване по тоя случай, понеже десетгодишното му светителствование въ Полша не се оказало достатъчно за окончателното стабилизиране положението на православната църква въ Полша, по решение на Св. Синодъ, му е билъ отпразднуванъ тържественъ юбилей, като по всички църкви сж били извършени литургия и молебенъ. Юбилеятъ особено тържествено е билъ отпразднуванъ въ Варшава — въ голѣмия салонъ на Хигиеническото дружество — въ присѣтствието на всички иерарси, на министри и много други официални лица. Св. Синодъ назначилъ комисия, която, подъ председателството на Високопреосвещ. Алексий, да издаде споменна книга, обхващаща историята на Полската православна църква презъ последното десетилѣтие.

Антиохийската църква. Споредъ „Пантеносъ“, ежедневнитѣ вестници съобщавали, че сирийскиятъ православенъ епископъ Ефтимий, който се намира въ Бруклинъ (Америка), се билъ напоследъкъ оженилъ. Като узнала за туй антиканонично негово деяние Антиохийската църква, отъ която той произлиза, веднага го е наказала съ низвержение, което му било съобщено чрезъ французкото посолство въ Америка.

Католическата църква. „Еклизиа“, органъ на Еладската църква, съобщава, че Негово Свет. Римскиятъ Папа, поради кръщаване дъщерята на българския царъ по православенъ обрядъ, а не по католически, забранилъ на католическия клиръ въ България да споменува въ църковнитѣ служби името на царъ Бориса и да извършва молебни въ рождения денъ на членоветѣ на българското царско семейство, които били отлжчени отъ Римската църква.

Англиканската църква. Кентерберийскиятъ архиепископъ заповѣдалъ на подведомственото си духовенство да отправя къмъ Всенодателя Бога въ църква презъ време на богослужение една молитва, въ която, между друго, се казвало: „да изпрати на делегатитѣ на конференцията добъръ духъ, за да взематъ смѣли решения за доброто на човѣчеството“. По този начинъ шефътъ на Англиканската църква изказва своето благожелание за успѣха на предстоящата свѣтовна стопанска конференция, която открива своитѣ заседания на 12. VI. т. г. въ Лондонъ.

ВЕСТИ ИЗЪ НАУКАТА И ЖИВОТА.

Купуване на дълголѣтие. Индия не по-малко отъ Америка е страна за оригиналнитѣ. И тамъ, както въ страната на доларитѣ, нѣкои хора, особено богатитѣ, вършатъ доста интересни работи. Ето, на примѣръ, какво

оригинално нѣщо тия дни предаватъ нѣкои европейски вестници.

Въ Индия, страната на раджитѣ, сжествува повѣрие, че човѣкъ, който е достигналъ 60-годишна възраст, за да живѣе още, длъженъ е да си купи дълголѣтие съ цената на много злато. Въ такъвъ случай, на едното блюдо на везнитѣ сѣда купувачътъ на дълголѣтие, а на другото турятъ торби съ злато, докле блюдата на везнитѣ се изравнятъ. Следъ туй всичкото злато се раздава на беднитѣ.

Недавна такава една церемония станала въ Рао Багадуръ, въ провинцията Андро, дето богатиятъ банкеръ Ганга Раджо празнувалъ 60-годишнината отъ своето рождение. Хиляди бедняци се събрали на градския площадъ. Отъ житния складъ били донесени грамадни везни, и банкерътъ седналъ на едно отъ блюдата. На другото взели да сипятъ златни монети. И понеже старецътъ не е билъ отъ лекитѣ, станало нужда да насипятъ монети на сума до $\frac{1}{2}$ милионъ франка. При общо ликуване цѣлото туй богатство било раздадено на беднитѣ.

ВЕСКА АНТОНОВА

питомка на сиропиталище „Милосърдие“, Кюстендилъ,

и

ДИМИТЪРЪ АТ. ТОПЛИЙСКИ

сгодени на „Св. Духъ“

Кюстендилъ.

София.

Явна благодарность.

Долуподписанитѣ Еленка п. Илия Нешева за себе си, като пълномощница на Марийка Ил. Нешева и законна представителка на малолѣтнитѣ ми деца Катерина, Спасъ и Василка п. Ил. Нешевъ отъ Т. Пазарджикъ, изказваме благодарността си къмъ Народното Осигурително Дружество „Балканъ животь“ въ София, което ни изплати веднага следъ представянето на нужнитѣ документи сумата отъ

40,000. — лева

чрезъ агента си Ю. Москова, като ни изпрати телеграфически 1000 лева въ авансъ за погребение.

За показаната суманокониятъ ни съпругъ и баща протоиерей Илия Нешевъ, Архиерейски Намѣстникъ въ гр. Пазарджикъ, бѣше осигуренъ при Дружеството „Балканъ Животь“ по полица № 95711 заедно съ други свещеници отъ Т. Пазарджишка енория.

Ако моитѣ сестреници желаятъ доброто на семействата си, препоръчвамъ имъ да се застраховатъ при Н. О. Д-во „Балканъ-Животь“ като най-кулантно дружество въ България.

гр. Т. Пазарджикъ,
30 Май 1933 год.

За наследницитѣ на протоиерей

Илия Нешевъ

презвитера: *Еленка п. Илиева Нешева.*

Нешева Василка п. Илиева.

1—57—1

Настоятелство на църквата „Св. В.М.Ч. Георгий“
с. Бистрица, Софийско

Обявление № 9.

Енорията ни, състояща се отъ 400 кжши, отличенъ курортъ, на 15 клм. отъ София, е вакантна.

Желаещитѣ да я заематъ, да се явятъ въ едномесеченъ срокъ отъ деня на публикуванетоъ предъ Църковното настоятелство на служба, проповѣдь и опознаване.

Предпочитатъ се семинаристи.

с. Бистрица, 6 юний 1933 г.

Отъ настоятелството.

2—61—1

Обявление № 3.

Църковното настоятелство, Т.-Пазарджишка околия, обявява, че енорията е вакантна.

Кандидатитѣ да се явятъ на опознаване.

Църво, 28. IV. 1933 година.

Отъ настоятелството.

1—44—1

Обявление № 12.

Църковното настоятелство при храма „Св. Николай“, гр. Ст. Загора, обявява, че втората енория при храма е вакантна.

Кандидатитѣ, трѣбва да иматъ висше и въ краенъ случай сръдно богословско образование. Сжитѣ трѣбва да се явятъ въ храма на пѣние и проповѣдь.

Срокътъ за подаване документитѣ въ св. Ст.-Загорска митрополия единъ месецъ отъ публикуване настоящето.

гр. Ст.-Загора, 20. V. 1933 год.

Отъ настоятелството.

2—50—1

Църковно настоятелство на храма „Св. Кирилъ и Методий“ въ село Рогозень.

Обявление № 23.

Църковното настоятелство при храма „св. Кирилъ и Методий“ въ село Рогозень, Орѣховско, известява на интересуващитѣ се, че енорията при сжщата църква, състояща се отъ 395 кжши и 553 вѣнчила е вакантна.

Кандидатитѣ трѣбва да иматъ най-малко завършено семинарско образование.

Желающитѣ да я заематъ, да подадатъ заявление съ нужнитѣ документи въ светата Врачанска митрополия и да се явятъ на пѣние и проповѣдь въ храма на село Рогозень.

31-и май 1933 година.

Отъ настоятелството.

1—58—1